Elina ja Juha Lind
Felm-Nepal
G.P.O. Box 8975, E.P.C. 2250 Kathmandu, Nepal
elina.lind@felm.org
juha.lind@felm.org

Uutiskirje 1-2016
Kathmandu 28.6.2016

Lämpimät terveiset Kathmandusta!

Melkein kaksi kuukautta on jo ehtinyt vierähtää siitä, kun 5.5. helatorstaina nousimme Helsinki-Vantaalta taivaalle laskeutuaksemme seuraavana aamuna Kathmandun lentokentälle (välilasku ja koneen vaihto Istanbulissa – matkahan taittuisi 7-8 tunnissa, jos Helsingin ja Kathmandun välillä olisi suora lentoyhteys).

Aamutuimaan 6.5. perillä Kathmandussa, lentokentällä vastassa olivat edeltäjämme Maria (kuvaajana) ja Ben (kanssamme kuvassa) Westerling

Lähtöjuhlia ja eron haikeutta

Ennen Suomesta lähtöä ehdimme maalis-huhtikuun aikana vierailla uusissa ja vanhoissa nimikkoseurakunnissamme. Jokainen lähtöjuhla oli omanlaisensa ja ainutlaatuinen. Lämmin kiitos vielä niistä kaikista! Tunsimme todella tulleemme siunatuiksi ja saaneemme runsaasti matkaevästä edessä oleviin uusiin tehtäviin.

Lähtöhaikeus oli edellisiä kertoja vaikeampi: jäiväthän nyt Suomeen paitsi Elinan iäkkäät vanhemmat ja Juhan sisaren perhe myös omat aikuiset lapsemme ja 2-vuotias ensimmäinen lapsenlapsi. Ja tietysti suuri joukko ystäviä, tuttavia ja muita läheisiä.

Perillä tulojuhlia, tutustumista ja uuden oppimista

Ensimmäiset 3 ½ viikkoa meillä oli mahdollisuus olla täällä yhtä aikaa Maria ja Ben Westerlingin kanssa, joilta olemme perineet sekä työt että valmiiksi varustetun asunnon, polkupyörät, puhelimet ja yhtä sun toista muuta. Ben ja Maria perehdyttivät meitä uusiin tehtäviimme ja tutustuttivat lukuisiin kumppanijärjestöjen työntekijöihin, joiden kanssa ja kautta Lähetysseuran työ Nepalissa toteutetaan. Yhdistettyjä lähtö- ja tervetuliaisjuhlia riitti. Oli ilo kokea se lämpö, jolla Westerlingit saateltiin lähtemään ja meidät toivotettiin tervetulleiksi. Westerlingit palasivat Suomeen toukokuun lopussa.

Lähetysseuran suomalaisjoukko Nepalissa on muutenkin suurten muutosten keskellä. Myös Takkojen 4 ½ vuotta Nepalissa ollut viisihenkinen perhe on nyt lähtenyt ja siirtyy kesäloman jälkeen uusiin tehtäviin Senegaliin. Raija Kiljunen palasi Suomeen jo keväällä. Vanhoista työntekijöistä ovat nyt jäljellä enää Sara ja Prakash Dhakal sekä Teressa ja Janne Juhaninmäki lapsineen. Juuri nyt Juhaninmäetkin ovat jo ehtineet lomalle Suomen suveen, ja kun Dhakalit tämän viikon lopussa lähtevät kesälomalle, jäämme heinäkuun ajaksi ainoiksi suomalaisiksi Lähetysseuran Nepalin toimistolle. Nepalihenkilökuntaa on seuranamme vartijat ja autonkuljettajat mukaan lukien yhdeksän henkeä – ihan vain keskenämme emme siis täällä ole.

Juha on 30 lääkärintyövuoden jälkeen ahkerasti opetellut hallinnollisia töitä: henkilöstö- ja taloushallintoa, suunnittelua, yhteydenpitoa, neuvotteluja ja kokouksia. Pakistanin asiat hoituvat skypen ja sähköpostin välityksellä; syksylle on suunnitteilla myös matka paikan päälle sikäläisiä kumppaneita tapaamaan.

Yhdessä olemme tutustuneet kuuteen kirkolliseen, kolmeen kummityön ja viiteen kehitysyhteistyön kumppanijärjestöömme täällä Nepalissa. Iloksemme olemme voineet todeta, että kumppanimme tekevät hienoa työtä – sen mahdollistaminen myös jatkossa on meidän yhteinen tehtävämme ja rukousaiheemme.

Vain yksi kirkollisista kumppaneistamme on paikallinen kirkko – muut ovat kristillisiä kansalaisjärjestöjä. Kirkkokumppani on pääasiassa Kaakkois-Nepalissa santaali- ja muiden vähemmistöheimojen parissa toimiva pieni, luterilainen kirkko (NELC), jonka juuret ovat Intian puolella rajaa. Intialaisesta äitikirkostaan Nepalin evankelisluterilainen kirkko itsenäistyi vasta vuonna 2003. Työ Nepalissa oli kuitenkin alkanut jo v. 1936 ja ensimmäiset kasteet suoritettiin v. 1943 – yli 10 vuotta aikaisemmin kuin kristittyjen virallisesti sallittiin tulla maahan. Lieneekö ollut niin, ettei kukaan kiinnittänyt huomiota siihen, mitä pienen, muuten animistisen vähemmistöheimon keskuudessa tapahtui maassa, jossa kristinusko oli tuolloin vielä kokonaan lailla kielletty?

Työtä ja juhlaa; Juha työpöytänsä äärellä (yllä) sekä Westerlingien lähtö- ja meidän tulojuhlat yhdessä kirkollisten kumppaneiden kanssa, ryhmäkuvassa (oik.)

Ensimmäinen kenttämatka

Kesäkuun toisella viikolla Elina sai tilaisuuden vierailla Morangissa, NELC:n kotisijoilla, pääkirkossa ja keskustoimistossa – tosin keskellä viikkoa, jolloin kirkossa ei ollut tapahtumia. Oli silti mielenkiintoista tavata seurakunnan pastori puolisoineen sekä nähdä se maailma, jossa tämä yhteistyökumppanimme toimii. Kirkko on etelän tasankoalueella, täysin toisenlaisessa Nepalissa kuin se kukkulaseutu, joka meille on ennestään tuttua. Mielenkiintoinen oli myös matka serpentiinitietä yli kukkuloiden etelän tasankoalueelle, 12 tuntia mennessä, 14 palatessa. Nepal ei ole suuren suuri, mutta matkanteko täällä on useimmiten hidasta.

Yksi Lähetysseuran kehitysyhteistyökumppaneista, Samari Uttan Sewa (Samaritan Uplift Service, SUS), toimii alueella, ja niinpä Heikki Takon ja SUS:n työntekijöiden kanssa avautui tilaisuus vierailla myös monissa naistenryhmissä ja parissa koulussa, joita SUS tukee.

Ehkä kaikkein liikuttavin naistenryhmissä kuulemani tarina oli yksin elävän, jo keski-iän ohittaneen naisen kertomus siitä, kuinka hän lainaryhmästä saamallaan 3000 rupian (vajaa 30 euroa) lainalla oli Intian puolelta käynyt ostamassa keitto- ja ruokailuastiat, joihin hänellä ei koskaan aiemmin ollut ollut varaa. Kyyneleet silmissä hän kertoi, miten ei ikinä unohda sitä päivää, jolloin sai omissa astioissaan keittää iltaruoan pellolla aherretun työpäivän jälkeen. Aikaisemmin kun oli usein pitänyt olla nälissään, jos ei keneltäkään saanut astioita lainattua. Intian rajalle matkaa on kävellen noin pari tuntia, mutta koska kaikki on siellä hieman halvempaa, astiat kannatti hakea sieltä.

Monet olivat lainaryhmän turvin hankkineet vuohen tai kaksi, kanoja tai siemeniä, perustaneet pienen kioskin tai muulla tavoin sijoittaneet lainarahat tuottamaan. Joka ryhmässä toistuivat viestit: ”Ennen emme uskaltaneet edes puhua vieraiden kanssa, nyt meistä on tullut rohkeita ja kerromme tässä kaikkien edessä teille itsestämme” sekä ”Te näytitte meille tien” tai ”Te olette avanneet silmämme”. Loppujen lopuksi paljon on kiinni niin pienestä! 100 euron laina riittää pienen kaupan tai kioskin perustamiseen. Mutta vielä tärkeämpi on oivallus ennen sitä: ”Minä osaan ja pystyn. Minun ei tarvitse alistua köyhyyteen, vaan voin tehdä jotain elämäntilanteeni muuttamiseksi.” Ja kaikki lainat muuten maksetaan takaisin. Näin lainaryhmän yhteinen pääoma kiertää ja aina seuraava saa oman tilaisuutensa, kun joku toinen maksaa velkansa pois.

<= Naistenryhmäläisiä

Alakoululaisia =>

Tuttua ja uuteen totuttelemista

Monet asiat Nepalissa tuntuvat tutuilta. Mutta paljon on 16 vuodessa myös muuttunut. Kun meille ennen tuli Amp Pipaliin postisäkki kahdesti viikossa, olemme nyt internetin kautta yhteydessä kaikkialle maailmaan kaiken aikaa. Kännykkä on lähes jokaisen nepalilaisenkin kädessä, varallisuuteen katsomatta. Yksi merkille panemamme muutos on se, että kaikki työtoverit ja kumppanit ja muutenkin tapaamamme ihmiset ovat nyt paljon nuorempia kuin 90-luvulla. Tai no, ne, jotka silloin olivat pikkulapsia, ovat nyt kyllä aikuisia. Mutta muuten. Kuuttakymmentä lähestyvien silmin jotkut asiat näyttävät erilaisilta.

Suurin muutos työtehtävien ohella lienee kuitenkin muutto maalta kaupunkiin. Olemme nyt kokeneet sen itse ja puikkelehdimme jo melko sujuvasti Kathmandun kaoottisen liikenteen seassa, kävellen, pyörillä, paikallisilla pikkubusseilla tai taksilla. Auton rattiin emme ole ajatelleet itse tarttua, ainakaan toistaiseksi.

Muuton maalta kaupunkiin ovat kokeneet myös lukemattomat muut. Suuntaus taitaa olla koko maailmassa sama: maaseutu tyhjenee, kaupungit pursuavat liiasta väkimäärästä. Työn ja paremman koulutuksen toivossa lähdetään. Emme ole vielä ehtineet Amp Pipalissa käydä, mutta sikäläisiä tuttujamme olemme tavanneet jo useita ja lisää tapaamisia on merkitty kalenteriin. Suurin osa aikoinaan tuntemistamme perheistä on muuttanut Kathmanduun, jotkut Pokharaan. Amp Pipalin seudulla ja muuallakin maalaiskylissä on työikäisiä, etenkin miehiä, jäljellä vain vähän. Kaupungit houkuttavat – ja nepalilaisia myös siirtotyöt ulkomailla.

Joka päivä sadat nepalilaiset nuoret miehet suuntaavat siirtotöihin maailmalle. Monet onnistuvat löytämään vihreämmän laitumen ja lähettävät ansioitaan myös kotimaahan jääneille omaisilleen. Toiseksi tärkein ulkomaanvaluutan lähde köyhälle maalle heti kehitysavun jälkeen ovatkin siirtotyöläisten lähettämät rahavirrat. Mutta on myös valtava määrä surullisia tarinoita: hyväksikäyttöä, suoranaista ihmiskauppaa, kurjia työoloja kaukana kotoa – ja niitä, jotka eivät koskaan enää pääse rakkaitaan tapaamaan. Suomessakin uutiskynnyksen ylittänyt tuore tragedia viime viikolla oli 13 nepalilaisen turvallisuusmiehen kuolema autopommi-iskussa Afganistanissa.

On muutoksia, jotka eivät ilahduta – niistä ehkä pahimpana Kathmandun ilmansaasteet. Vuoriakaan emme ole Kathmandun kentälle laskeutumisen jälkeen nähneet kuin kerran pari pikku vilauksen, eikä se valitettavasti johdu vain alullaan olevasta sadeajasta. Mutta on myös paljon myönteistä kehitystä: lapset – tytöt ja pojat – käyvät koulua; vammaisten, alakastisten, vähemmistöjen ja eri tavoin sorrettujen oikeuksista ollaan huolissaan ja lehdissä otetaan aktiivisesti kantaa syrjittyjen ryhmien puolesta; yleinen elintaso ainakin Kathmandun näkökulmasta on kohentunut.

Ehkä kaikkein ihmeellisimmältä tuntuu kristittyjen määrän huima kasvu. Toki olemme sen tienneet, mutta silti yhä yllätymme, kun satunnainen taksikuski, maitokaupan pitäjä tai muu vastaantulija alkaa kysellä, missä kirkossa käymme ja kertoa itse vasta hiljattain tulleensa kristityksi. Patanin suuressa kirkossa pidetään joka lauantai kolme jumalanpalvelusta peräkkäin, ja ainakin kaksi ensimmäistä jokseenkin täydelle salille. Iltapäivän jumalanpalveluksessa emme ole käyneet, joten siitä emme tiedä. Muuta toimintaa riittää joka päivälle, mm. aamurukous klo 6–7 joka aamu. Täyttyisivätköhän kirkot Suomessakin, jos rukoilisimme enemmän yhdessä?

Hauska sattumus oli muutama viikko sitten, kun olimme ajatelleet etsiä yhden kirkollisen kumppanijärjestömme johtajan kirkon. Pääsimme vain vajaan puolen kilometrin päähän, kun Juhan pyörästä puhkesi takakumi. Mitä tehdä? Emme ehtisi kymmeneksi sinne, minne olimme suunnitelleet. Siinä pohtiessamme alkoi viereisestä talosta kuulua virren veisuuta. Emme olleet huomanneet, että siinäkin oli kirkko ja pieni, arviolta 60–70 hengen seurakunta koolla. Liityimme sitten sillä kertaa siihen Jumalan perheväen joukkoon.

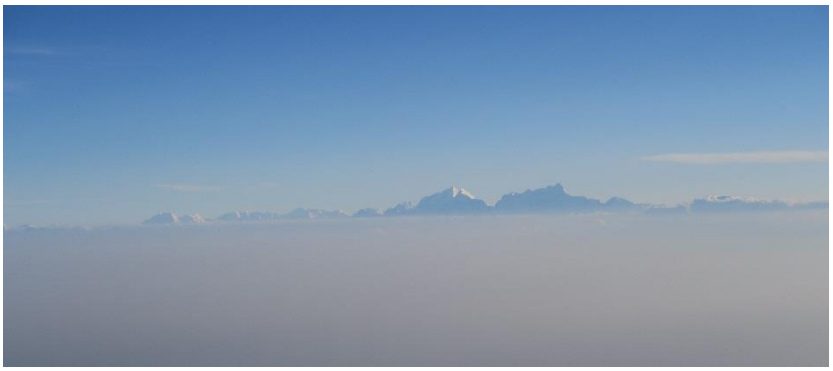

Lentokoneesta tuloaamunamme ne näimme, yllä pilvien: Himalajan huiput. Sen jälkeen Kathmandun paksu ilma on pitänyt huiput enimmäkseen kokonaan piilossa – nyt myös alullaan oleva monsuunisateiden aika pilvineen.

Huolenaiheita

Paljon on viime aikoina kirjoitettu siitä, kuinka kansalaisyhteiskunnan toimitila on kaventumassa kaikkialla maailmassa. Monet ovat tulkinneet Suomen hallituksen vuoden takaisten kehitysyhteistyöjärjestöjen tukiin kohdistuneiden rajujen (n. 40 %) leikkausten kuvastaneen osaltaan tätä eri puolilla maailmaa samanaikaisesti tapahtuvaa muutosta. Oltiinpa siitä mitä mieltä tahansa, niin Nepalissa kehityssuunta ainakin on selvä. Kansalaisjärjestöjen vapaa toiminta käy aina vain vaikeammaksi, sekä paikallisten että kansainvälisten. Lähetysseurankin projektisopimuksen uusimisprosessi valtion viranomaisten kanssa oli pitkä ja hankala. Ja vaikka sopimus nyt on allekirjoitettu, on omien viisumiemme saaminen osoittautunut sekin hitaaksi. Kerran jo olemme käyneet jatkamassa turistiviisumiemme voimassaoloa, ja tämän viikon lopulla on edessä uusi matka viisumitoimistoon. Uusia, kansalaisjärjestöjen toimintaa rajoittavia sääntöjä tuntuu tulevan lähes viikoittain. Osittain kyse on ihan aiheellisesta huolesta: maanjäristyksen jälkeisessä tilanteessa vuosi sitten maahan suorastaan vyöryi kansalaisjärjestöjä ja uusia perustettiin – täällä jo ennestään toimineiden tuhansien lisäksi. Kansalaisjärjestön pyörittäminen on myös ”hyvä bisnes”. Mutta vielä enemmän lienee kyse siitä, että valtaapitävät haluavat valvoa ja ohjata työtä, mitä järjestöt tekevät, omien tarkoitusperiensä mukaisesti.

Yksi selkeä tarkoitusperä näyttää olevan, että kristinuskon leviämistä halutaan hillitä. Siksi kristilliset järjestöt lienevät erityisesti suurennuslasin alla. Pahinta on, että rajoitukset kohdistuvat vahvasti myös paikallisiin. Vajaa kolme viikkoa sitten kahdeksan nepalikristittyä pidätettiin syytettyinä uskonnon julistamisesta koululaisille. Pidätysten taustalla on ainakin osittain epäselvyys uuteen perustuslakiin kirjatun uskonnonvapauden tulkinnasta. Reilun viikon jälkeen pidätetyt vapautettiin, mutta uusi kuuleminen oikeudessa on määrätty 13.7. Viisi pidätetyistä on yhden, pääasiassa pyhäkoulutyötä tekevän kumppanijärjestömme, työntekijöitä.

Myös poliittisesti tilanne maassa on varsin epävakaa. Syyskuussa hyväksyttyä perustuslakia ei ole pystytty saattamaan voimaan, mm. koska erimielisyydet maan jakamisesta osavaltioiksi jatkuvat. Poliittiseen valtavirtaan kesyyntyneistä, vuonna 2006 päättyneen sisällissodan maolaisjoukoista on nyt irtaantunut kapinallisryhmä, jonka toimet alkavat muistuttaa maolaisten toimintaa sisällissodan aikana. Eikä ilmapiiriä paranna se, että luvatut korvaukset yli vuoden takaisissa maanjäristyksissä kotinsa menettäneille ovat yhä pääosin maksamatta ja jälleenrakennus paljolti ”aloittamista vaille valmis”. Arviolta 2,5 miljoonaa ihmistä asuu edelleen väliaikaissuojissa – jo toista sadekautta. Kesäkuun puolivälissä Himalaya-lehti uutisoi, että vasta 0,42 % apuun oikeutetuiksi todetuista, noin 470 000 hakijasta on saanut ensimmäisen 50 000 rupian (n. 420 €) avustuserän sen jälkeen, kun avustusten jakaminen kolme kuukautta sitten lopulta aloitettiin.

… mutta myös ilon

Kaiken keskellä olemme iloinneet monista hienoista kohtaamisista sekä uusien että vanhojen tuttujen kanssa. On ihmeellistä, miten vuosien jälkeen tiet kohtaavat, jonkun kanssa pidemmäksi aikaa, jonkun ehkä vain kymmeneksi minuutiksi. Jokainen kohtaaminen tuntuu silti olevan täynnä merkitystä, osa Jumalan ihmeellistä suunnitelmaa, jossa saamme olla mukana. Kiitos sinulle, että kuljet kanssamme tällä matkalla, arjessa ja juhlassa!

Siunauksin, *Elina ja Juha*

Rukousaiheita (lisää voit poimia edellä kerrotusta):
- heikentynyt uskonnonvapaustilanne ja kansalaisjärjestöjen toiminnan rajoitukset
- poliittinen epävakaus
- maanjäristyksessä kotinsa menettäneiden ja yhä apua odottavien tilanne sadeajan alettua

Elina ja Juha Lind lähtivät toukokuussa 2016 Nepaliin 16 Suomessa vietetyn vuoden jälkeen. 90-luvulla he työskentelivät noin 8 vuotta Amp Pipalin maalaissairaalassa; silloin mukana olivat myös nyt jo aikuiset lapset. Nyt asemapaikkana on Kathmandu. Juha toimii Lähetysseuran Nepalin ja Pakistanin aluepäällikkönä, Elina Nepalin alueellisena kirkollisen työn koordinaattorina.
SLS tekee Nepalissa sekä kehitysyhteistyötä että kirkollista työtä. Lisäksi on laajaa kummioppilastoimintaa.
SLS:n työtä Nepalissa voit seurata myös Facebookin kautta:
www.facebook.com/suomenlahetysseuranepalissa

Suomen Lähetysseura
toteuttaa Jumalan rakkautta sanoin ja teoin.
Teemme työtä 30 maassa lähes sadan kirkon ja järjestökumppanin kanssa.

Tue työtämme:
IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH, viestiksi
Elina ja Juha Lind